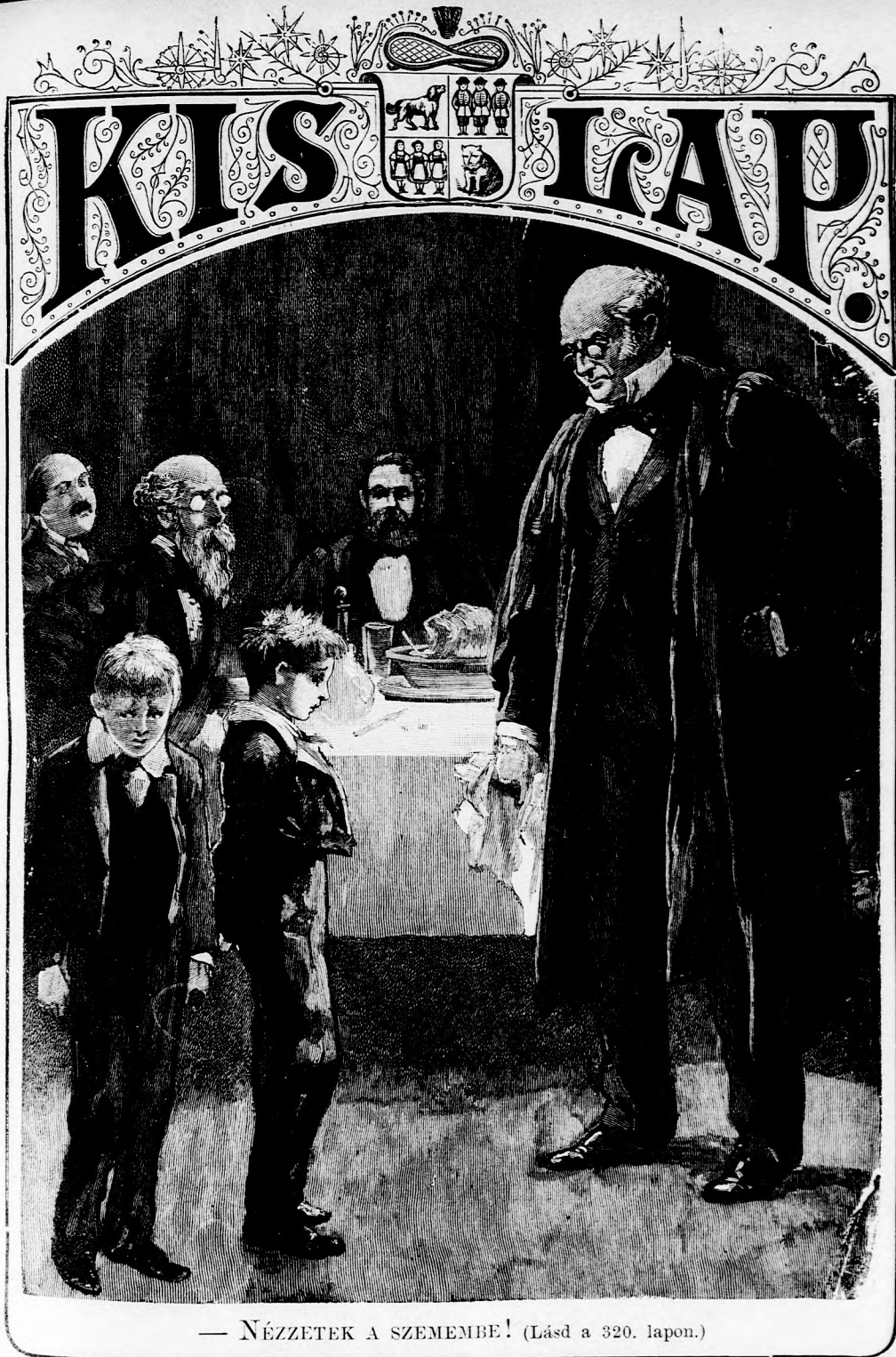

a magyar
Már most
elderültét.
vetkezzék
rvendezve
A hiányzó
Flóra és
- Dr. Sz.
ksége, de
poknál ez
vizszonoz-
ét Tamás
ó barátja
Salamin
éséddel a
akhelyed
t. Külön-
megjelent
nberger:
ziek-tere)
ára csak
nése óta
éd, mert
gyógyu-
Lenke.
em leltél
panasz-
ed, erre
ogban én
int hogy
őseink
árakban.
ak rá a
dolfra a
német
Lenchen
eszerint
Henrik
Emme-
nár van
- Több

insé-
löttek:
, Kiss
s jöve-
ödtek:
rafina,
Kiss
1 frt.,
ada-
icsi.

m-épület.
en.

— NÉZZETEK A SZEMEMBE! (Lásd a 320. lapon.)

XLII. kötet, 20. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.

Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1892. május 15-én.

A GORGON FEJE.

— Rege a görög hajdan-korból. —

Elmeséli *Szidi néni*.

(Több képpel.)

(Folytatás.)

Z IDEGENEK beszéde, modora tökéletesen megváltoztatták *Perseus*nak rossz kedvét. Elhatározta, hogy *Kénesőnek**) — ezen a néven mutatkozott be az idegen az ifju hősnek — elmond mindent; rosszabbra már ugy sem fordulhat a sorsa, sőt ugy is lehet, hogy uj barátja valami jó tanáccsal még talán segíthet is rajta. El is mondta röviden, mikép áll a dolog: hogy *Polydectes* király a *Medusa* fejét óhajtja nász-ajándokul a szép *Hipodamia* hercegnő részére, s hogy ő, *Perseus*, szánta rá magát, hogy azt neki elhozza; de fél a kővé való megbüvöltetéstől.

— Pedig kár volna éretted, mondá *Kéneső* pajkos mosolygással. Igaz, hogy csinosan mutatnál mint kőszobor és meglehetősen sok évszázad mulhat el addig, amíg elporladnál; de egészben véve mégis csak jobb fiatal embernek lenni néhány évig, mint kőszobornak örök időkre. Igaz-e?

— De mennyivel jobb! sohajtá *Perseus* könnyes szemmel. Mit mondana jó édes anyám, ha az ő szeretett fia kővé válna?

— No no! Reméljük, hogy nem lesz olyan rossz vége a dolognak, mondá *Kéneső* biztatón. Ha van, aki megsegít-

* *Mercurius*: a kereskedők és tolvajok istene. Az ásvány-tanban a *higanynak* (népiesen: *eleven kénesőnek* is) a neve. F. b.

het, az én vagyok. Hugom és én, tőlünk telhetőleg mindent elkövetünk, hogy ebből a kalandból kisegítsünk, akármilyen veszedelmesnek látszik is.

— A hugod? kérdé *Perseus*.

— Igenis az, az én hugoskám, válaszolt az idegen. Bölcs leánya, elhiheted. Ami pedig engem illet: ami kevés eszem van, helyén van az mindig. Ha bátornak, óvatosnak mutatkozol és hűségesen megfogadod tanácsunkat, boldogulsz; még eddig nincs mitől félned. Most legelőször is fényesítsd ki a pajzsodat; olyan sima legyen, hogy arczodot oly tisztán lásd meg benne, mint a tükörben.

*Perseus*nak ez kissé különösnek tetszett; mert jobbnak vallotta, ha pajzsa elég erős volna őt a *Gorgonok* ércz karmai ellen megvédeni, semmint az ő arca tükröződjék abban. De végre mégis megfontolta, hogy *Kéneső* ezt bizonynyal jobban érti mint ő; hozzá fogott tehát a munkához és oly ügyesen csiszolgatta, törülgette pajzsát, hogy nemsokára ugy ragyogott, mint aratáskor a holdvilág. *Kéneső* mosolyogva nézte és fejbólintással helyeselte. Azután leoldotta a saját görbe kardját és *Perseus*nak az övébe kötötte.

— Csakis az én kardom felel meg a te szándéknak, mondá; a pengéje kitünő, épp olyan jól fog az érczen, mint a nádszálon. Most pedig induljunk! Legelőbb megkeressük a három ősz asszonyt; azok majd megmondják, hol találhatjuk meg a tündéreket.

— Három ősz asszony! kiáltott fel *Perseus*, ki ebben uj akadályt látott. Vajjon kik lehetnek azok? Soha hirüket sem hallottam.

— Hja! Azok nagyon furcsa öreg nénikék, mondá *Kéneső* nevetve. Mindhármának együttvéve csak egyetlenegy a szeme és egyetlenegy a foga. Csillagos éjfélen vagy alkonyatkor kell őket fölkeresni, mert se nap- se hold-fényben nem mutatkoznak.

— De minék is vesztegessem én az időt azokkal az ősz asszonyokkal? mondá *Perseus*. Nem volna jobb, ha inkább azonnal fölkeresném a rémes *Gorgonokat*?

— Nem, nem! felelt a hős új barátja. Még van más is, amit meg köll tenned, mielőtt a *Gorgonokhoz* megtalálod az utat. Erre nincs más mód, mint fölkeresni az öreg asszonyságokat; ha ő velök találkozunk, biztos lehetsz felőle, hogy a *Gorgonok* nincsenek onnan nagyon messzire. Most pedig menjünk!

Perseus ekkor már annyira bizott barátja elméjében és hűségében, hogy minden ellenvetés nélkül kész volt őt követni. Tehát elindultak és oly gyors lépésben haladtak, hogy rövid idő múltán *Perseusnak* nehezére esett *Kéneső* barátját követni. Már azt forgatta az eszében, valjon *Kéneső* nem-e jár szárnyas cipőben? S hogy lopva oldalvást feléje nézett, mintha csak a fején is apró két szárnyat pillantott volna meg; de mikor oda fordult, hogy jobban megnézzze, mind ebből csak egy ócska süveget látott. De a botja látható nagy hasznára volt *Kéneső*nek, mert oly gyors haladásra képessítette, hogy *Perseusnak* elállt a lélekzete, pedig ő is ugyancsak fürge, ügyes fiatal ember volt. (Lásd a képet a 308. lapon.)

— Fogd ezt! mondá végre *Kéneső*.

Mert amilyen kópé volt, jól tudta, milyen nehéz volt *Perseusnak* vele lépést tartani. Fogd ezta botot, nagyobb szükség van reá neked, mint nekem. Hát ilyen legények vagytok ti *Seriphus* szigetén?

— Elég gyorsan tudnék én járni, felelt *Perseus* hamiskásan a társa lábai felé pislantva, csak volna egy pár szárnyas bakancsom.

— Majd rajta leszek, hogy szerezzek a számodra is, mondá *Kéneső*.

Már a botnak is olyan jó hasznát vette *Perseus*, hogy a legkisebb fáradtságot sem érezte többé. A bot, mintha csak élt volna a kezében, éltetőleg is hatott *Perseusra*. Egész kényelemmel haladt most előre *Kéneső*vel és barátságosan beszélgettek egymással.

Kéneső olyan mulatságosan mesélte el az ő régiebb kalandjait és azt, hogy milyen jó hasznát vette az elmésségének a legkülönbözőbb esetekben, hogy *Perseus* őt rendkívüli embernek kezdte tartani. Meglátszott rajta, hogy ismeri a világot, és fiatal emberre nézve misem vonzóbb, mint az ilyen jó barát. *Perseus* annál inkább figyelt mindenre, mert azt remélte, hogy az ő elméje is megélesedik attól, amit hall.

Végre eszébe jutott, hogy *Kéneső* a hugát emlegette, aki segítségére lesz neki a kalandban, melyre készül.

— Hol a hugod? kérde. Találkozunk-e vele nem sokára?

— Mindennek eljő a maga sora, mondá kisérője. Hanem hát, ez az én hugom egészen más, mint amilyen én vagyok. Roppant bölcs és komoly, csak néha mosolyog, soha sem nevet és csak akkor

beszél, mikor valami okos mondani valója van; nem is hallgat, csak a legokosabb beszédre.

— Jaj nekem! kiáltott föl *Perseus*; egy kukkot se merek majd beszélni előtte!

— Biztosítlak, hogy rendkívül művelt nő, folytatta *Kéneső*; a kis ujjában van

minden tudomány és művészet. Egy szóval: oly kiválóan böles, hogy az emberek elnevezték *Bölcsességnek*. De neked megmondom, hogy az én izlésemnek nem eléggé eleven; aztán nem is hiszem, hogy uti-társnak olyan kellemesnek találjad őt, mint engem. Van neki azért sok jó tulajdonsága, melyek épp neked lesznek nagy hasznodra ebben a kalandban.

Eközben egészen beesteledett. Kopár, vad és elhagyatott vidéken voltak, mely sűrű bokrokkal elborítva, oly csöndes és magányos volt, mintha soha erre senki nem járt volna. Pusztá, sivár volt minden a szürke alkonyatban. Az ég mind inkább

elsötétült. *Perseus* kissé megborzongott mikor körül nézett, és azt kérdezte *Kénesőtől*, meddig köll még járnia?

— Csitt, csitt! sugta a társa. Ne neszelj! Éppen ilyenkor és itt ezen a helyen találkozhatunk a három ősz asszonymal. Vigyázz! Észre ne vegyenek, mielőtt

te meglátod őket; mert ha bár csak egy is a szemök: azzal az egygyel többet látnak mint száz emberkétszáz szemmel. — De mit köll tennem, ha meglátom őket? kérde *Perseus*.

Kéneső megmagyarázta, mikép élnek az ősz asszonyok azzal a fél szemökkel. Ugyanis: az a szokásuk, hogy felváltva használják, akár a szemüveget.

Miután egyikök már egy

ideig nézett vele, üregéből kiveszi a szemet és átadja soros testvérének. Ez rögtön a saját homlokába illeszti bele és most ő kandikál vele egy ideig a nagy mindenségbe. Világos e szerint, hogy a három ősz asszony közül mindig csak

...BOTJA...GYORS HALADÁSRA KÉPESITETTE.

(Lásd a 307. lapon.)

az egyik bir látni; abban a perczen pedig, melyben kézzől kézre jár az a fél szem, a szegény öreg asszonyságok közül egyik sem lát egy morzsát sem.

Perseus ezt annyira csudálta, hogy el sem akarta hinni. Azt hitte, hogy barátja csak tréfál, hogy az ilyen vén asszonyok nem is léteznek.

— Mindjárt meglátod, igazat mondok-e vagy sem, szólt *Kéneső*. Csitt! Szt! Ott jönnek, a!

Perseus keményen nézett az esti homályba és csekély távolságban valóban megpillantá a három ősz asszonyt. Sötét volt, nem igen láthatta, milyenek lehetnek; csak annyit vett észre, hogy hosszú ősz hajuk van, s hogy, . . .

ADD VISSZA A SZEMÜNKET! (Lásd a 310. lapon.)
amikor közelebb jöttek, kettejének tátongó szemürege volt a homloka közepén. A harmadik testvér homlokából azonban erősen sugárzó nagy szem szórta szikráit, mint gyűrű a gyémánt tüzét. Látását *Perseus* oly élesnek, oly áthatónak érezte, hogy elhitte, hogy sötét éjjel csak oly jól lát

vele, mint fényes nappal. Három embernek a látó ereje volt össze gyűjtve ebben az egy szemben. Egészben véve, az öreg asszonyságok csaknem olyan kényelmesen megvoltak ezzel a fél szemmel, mintha mind a hárman egyszerre láttak volna. Az, amelyiknek a homlokában volt a szem, kézen fogva vezette a

két testvérét s közben folyvást nézett maga körül; oly annyira, hogy *Perseus* rettegve várta: no most mindjárt átlát a sűrű bokron, mely mögött *Kéneső*vel elrejtőzött.

Valóban, borzasztó volt ilyen szemnek a látó körében lenni.

Demielőtt elértek a bokorhoz, az egyik ősz asszony megszólalt:

— Néném *Varju!* Édes

néném! Már eleget volt nálad a szem. Most rajtam a sor.

— Hadd maradjon még egy csöppet a fejemben, hugom *Bagoly*, mondá *Varju*. Mintha láttam volna valamit ott a sűrű bokrok között.

— Hát aztán? vágott vissza *Bagoly*

asszony boszusan. Nem tudok én sűrű bokor közé nézni épp oly jól mint te? A szem az enyém, annyi joggal mint a tied; épp olyan jól értem a használatát mint te; talán még egy kicsit jobban is. Csak add ide!

De ekkor már a harmadik testvér is panaszkodni kezdett, hogy most ő rajta volna a sor. *Bagoly* és *Varju* mindig csak maguknak akarják megtartani a szemet.

Hogy végét vessen a vitának, *Bagoly* asszonyság kivette a szemet a homlokából és oda nyújtotta.

— Fogjátok hát! Akármelyötöké! kiáltá, és hagyjátok el a veszekedést. Részemről örülök már egy kis sötétségnek. Nesztek hát, különben mindjárt a saját fejembe tüzőm megint!

Bagoly és *Holló* asszonyok oda tartották a kezöket s ide-oda tapogattak, hogy *Varjutól* elvegyék a szemet. De mert mind a kettő egyformán vak volt, nem láthatták, hol a *Varju* testvér keze; *Varju* meg, aki most épp oly sötétben volt mint a testvérei, nem tudta hamarjában megtalálni az ő kezöket, hogy bele tehetne volna a szemet. Így tehát a szegény öreg asszonyságok nagyon kellemetlen helyzetbe jutottak. Bár a szem ott sugárzott *Varju* asszony kezében, ők ebből mitsém láthattak és mind a hárman mély sötétben maradtak. *Kéneső* mulatságosnak találta, *Bagoly* és *Holló* mint kapkodnak a szem után. Amazok *Varjut* okolták, ez meg azokat szidta. *Kéneső* már alig bírta elfojtani a kacagást, amint tüzeskedtek egymás ellen.

— Rajta *Perseus*! sugá; kedvez a pillanat! Most vagy soha! Siess, siess,

mielőtt egyikök a fejébe illeszti a szemet. Szaladj oda az öreg asszonyságok közé és kapd ki a szemet *Varju* kezéből!

Egy pillantás alatt, míg a testvérek javában veszekedtek, *Perseus* kiszökött a sűrű bokor mögül, oda osont közéjük és könnyü szerrel az övé lett a szem. A csudás szem vakító fényben ragyogott a kezében. Oly értelmesen nézett föl reá, mintha ismerné. Az ős asszonyok nem tudták, mi történt és újra kezdték a pörlekedést, mert mindegyik azt hitte, hogy a szem már a másiknál van. *Perseus* nem kívánt a tisztas öreg asszonyságoknak több kellemetlenséget okozni és megmagyarázta nekik a dolgot.

— Igen tisztelt hölgyeim, mondá; ne haragudjanak egymásra. Ha van hibás, az én vagyok, mert én részesülök abban a szerencsében, hogy a remek, a kitűnő szemet a kezemben tarthatom.

— Micsoda? Te nálad van a szemünk! Hát te ki vagy? kiáltott a három ős asszony egyszerre.

Természetes, hogy borzasztón meg voltak ijedve, mikor idegen hangot hallottak és azon vették észre magukat, hogy szemök valakinek a birtokában van, akit ők nem is ismernek.

— Jaj édes testvéreim! Mitevők legyünk? Mit csináljunk? Vak sötétben tapogatózunk most mind a hárman! Óh, add vissza a kincstünket, add vissza egyetlenegy drágalátos szemünket! Neked kettő is van! Add vissza nekünk a mi egyetlen egy szemünket! (Lásd a képet a 309. lapon.)

— Mondd meg nekik, sugá *Kéneső*, hogy azonnal vissza kapják, ha megmond-

ják: hol találhatod a nemtöket, akik a szárnyas sarukat őrzik, a tündér tarso-lyát és a láthatatlanság sisakját.

(Folytatása következik.)

A JÓ SZÍVŰ SZOMSZÉD.

HÉT falu és hét puszta határában sem volt jobb két szomszéd, mint Benczike és Zsuzsika. A jó szomszédság pedig nemcsak szép dolog, hanem igen hasznos és kellemes is, amit Benczike és Zsuzsika minden nap tapasztaltak.

Mert ugyancsak unalmas lett volna az életük, ha nem olyan jó szomszédok. Ugyan kivel játszottak volna akkor? Benczikének volt ugyan egy kis testvére, de az még csak éppen hogy meg tudott állani a lábán, olyan parányi volt. Már pedig Benczikének olyan pajtás kellett, akivel árkon-bokron át kergetőzhetett, aki meg tudta bámulni az ő jeles ötleteit, mikor ruhástul bele gázolt a patakba, vagy pedig fölmászott a fán olyan vékony ágra, hogy ez letört alatta és csupa jó szerencse őrzötte, hogy megkapaszkodva egy másik ágba, nem nagyon magasból pottyant le és nem szegte a nyakát, sőt vitézkedve ugrott talpra.

— Ugy-é, ezt nem mernéd megtenni?

Nem bizony, ezt Zsuzsika nem merte volna megtenni, de még a századrészét sem. Csak megbámulta. Volt neki egy testvér-bátyja, de nagyon sokkal idősebb, aki soha sem csinált effélét, hanem örökké csak azokat az unalmas könyveket bujta; mikor pedig sétálni indult, hát a világért sem tért volna le az

utról és azt kívánta, hogy Zsuzsika is mindig ott ballagjon mellette. Már akkor Benczike sokkal mulatságosabb pajtás.

Es így Benczike meg Zsuzsika együtt is voltak mindig. És mert mindig együtt voltak, nagyon természetes, hogy jóban-rosszban osztozniok kellett.

Mert bizony megesett, hogy néha napján rosszra is fordult náluk a világ sora. Voltaképen, hogy egészen igazságos legyen, rendesen csak a Benczike sorsa fordult görbére. Még pedig azért, mert az apja sehogysem akarta elhinni, hogy szükség van mind arra a nagy és apró csinyre, melyet Benczike naphosszat ki szokott gondolni. A mamának is mindig kifogása volt, valahányszor Benczike összetépett nadrággal tért haza, vagy pedig arcza, keze be volt mocskolva, össze volt karmolva.

Abba még csak bele törődött volna Benczike, hogy a mamának kifogása van; de már az ellen meg neki volt nagy kifogása, hogy a mama rettentő büntetést talált ki: nem adott Benczikének oszonnát.

Eleinte nagyon elbusult ezen Benczike. De aztán csodálkozva tapasztalták, hogy biz' ő ezt a büntetést igen könnyen elviseli. Csak a vállát vonogatta, csöppet sem duzzogott, hanem kifordult a szobából, ki az udvarra, onnan a kertbe, aztán a mezőre, a szomszéd kert felé. Még szinte nagyra kezdtek tartani, hogy ilyen kemény vitéz, aki elszántan viseli a sorsát.

Csak hogy Benczike nem árulta ám el, hol van ennek a nyitja. Azt csak ő tudta és Zsuzsika. Legföljebb az tudhatta volna még, aki lesbe áll ott hátul a kert mögött és látja, amint Benczike egyenesen oda siet a várakozó Zsuzsikához és így szól:

— Megint jól tudtam előre. No, mit hoztál?

Hozott Zsuzsika, amit éppen hozhatott, amit ő kapott ozsonnára. Néha még egy kis kávé is kicsempészett.

Ő maga beérte az ozsonnája felével, a másik felét pedig mindig elvitte Benzikének, mikor szükség volt rá. Ezt pedig

— ELÉGEDETTESEN MENT LE A LÉPCSŐN. (Lásd a 318. lapon.)

Benzike jóformán mindig előre megmondta, mert jól tudta ő, mikor érdekel bűntetését.

Nagyon szépen folyt ez így, és tovább is folyt volna, ha egyszer Zsuzsikának (Folytatása a 314. lapon.)

AZ IFJAK ÉS A BÖLCS.

1. »Hová, hová, délczeg ifjak?«
»Amoda, hol leszáll a nap!

2. S amint leszáll: megragadjuk.
Ide hozzánk vissza hajtjuk!»

3. »Döreség az, lehetetlen —
Jobb ha vissza tértek menten.«

4. »Jaj, vén bölcs, te azt nem érted,
Ifju erő hogy mit érhet.«

5. Vissza tért már a hat ifju,
Holtra fáradt, bús, szomorú.

6. »Hová lett a hetykeségtek?
Reám nézni miért féltetek?

7. Ifju erő nagyot tehet,
Ámde csak ha bölcs szót követ.«

(Folytatás a 312. laphoz.)

a mamája nagyon komoly képet nem csinál az oszonnánál. De nem szólt semmit és csakhamar el is távozott, mert a szomszédban akadt valami dolga. Ott Benczike éppen ekkor is ozsona nélkül indult kifelé, egészen jókedvűen, mint rendesen.

Ott künn az árnyas fák alatt Zsuzsika éppen átadta Benczikének az oszonnát, mikor egyszerre kétfelől is hallatszottak léptek... s az egyik oldalról a Zsuzsika mamája, a másik oldalról a Benczike apja tünt elő. Nem lehetett onnan megfutni.

— Mondjátok csak, mit csináltok ti most itt? kérdé szigorú hangon a Benczike apja.

Ezt bizony könnyebb volt kérdezni, mint megmondani. De nem is volt szükség sok beszédre, tudtak már a szülék mindent.

— Tehát ilyen vásott furfanggal akarjátok ti kijátszani szüleitek rendelkezését? No majd teszünk róla!

Tettek is, még pedig oly keményen, hogy három napig nem csak Benczike, de még Zsuzsika sem látott oszonnát. Benczike csak bele nyugodott valahogy, de Zsuzsika ezt nagy igazságtalanságnak tartotta.

— En csak jót tettem... megosztottam a magamét a játszó társammal.

De a mama erre így szólt:

— Jó szívből tetted, azt tudom. De mégis nagyon rosszul tetted. Mert jutalmat adtál annak, aki büntetésre szolgált rá; segítetted abban, hogy ne törődjék vele, ha nincs is vele megelégedve apja, anyja. A megfontolatlan jótett szintén nagy hiba lehet, mikor megerősíti a rosszban azt, kit az érdemelt büntetés jó utra térített volna.

Zsuzsika okos kis leányka volt és hamar belátta az igazat. Megigérte, hogy nem teszi többé és nem is tette. És Benczike aztán hamar rátért a jó utra és rövid idő múlva maga is örült neki.

TISZA-VIZE.

TISZA-SÁSDON nincsen kút;
Bár biztosan volna,
Hogyha Tisza-Sásd alatt — hejh! —
A Tisza nem folyna.

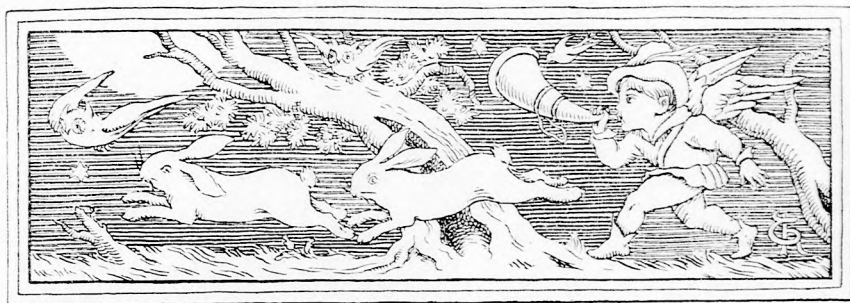
De mert Tisza-Sásd alatt
Elfolyik a Tisza:
Minden sásdi lakó csak a
Tisza vizét issza.

Tisza-vizét, azt bizony —
Nincs is annak párja!
Ha ki itta: azt, bárhol jár,
Vissza vonja vágya.

Színre szöke, mint a szösz;
S bár sűrű, de tiszta.
Ivója a hon szerelmét
Is magába issza.

Szöszke lánykák estenden
A Tiszára járnak,
Hordnak szöke Tisza-vizét
Minden magyar háznak.

A JÓ KIS VADÁSZ.

MEZŐN, erdőn végig zeng a
Kürt szava.
Figyel reá pinty, rigó és
Nyuszika.

Sőt a nyuszi meg is riad
Néz, vigyáz . . .
Merről is jön, hogy megejtse,
A vadász?

Hát vadásznak vadász is az,
Aki jő;
De a kezén nincs gyilkoló
Puska-cső.

Még csak tör sem villog ott az
Oldalán.
Ugy gondolom, hogy nem is
Vadász telán.

Dehogy vadász . . . vérengző és
Kegyetlen!
Eszébe sincs, hogy vadacskát
Megejtsen.

Dehogy vadász! Csak olyan az
Alakja:
Inkább egy kis szárnyas, szelíd
Angyalka.

Az! — angyalka. S mit jelentsen
Kürt-szava?
Az, hogy őket baj elől el
Zavarja.

Azt jelenti: »siessetek
Kis nyulak!
Pusztuljatok gyorsan! . . Ne is
Lássalak!«

S újra tülköl, kezével is
Hudonász:
»Nyomotokat meg ne lelje
A vadász!«

Szalad a nyul, s a nagy erdőn
Kiutat
Barátságos füles-bagoly
Is mutat.

* * *

Kicsi vadász, akinél nem
Volt puska:
Rád ismertünk . . . te vagy a kis
Jézuska.

A FÖRTELMEK KÖNYV.

— Beszélyke. —

(Képpel a 312. lapon.)

— Nagyön szép könyv ám ez! szolt Margitka.

Igen bizony, nagyön szép könyv, hagyta helyben Lenke.

— Nadon szép tönv, bizonyitá a kis Jenőcske.

— Megvan benne a Tündér Ilona meséje. És ni, milyen gyönyörű képekkel!

— Jaj de gyönyörű! Fordítsd csak! Itt meg a Babszem Jankó meséje... aki még kisebb, mint a mi kis Jenőcskénk, és mégis olyan vitéz!

— Iden, Jenőczte ticzi ész vitéz, mondta rá Jenőcske.

A leányok nagyot nevettek, aztán össze bujva, tovább lapozgattak a könyvben, melyet éppen ma délután kaptak. Volt abban mese, kép, versecske, bölcs mondás és más mindenféle szép és hasznos dolog.

Margitka tartotta kezében a könyvet s ő lapozgatta.

— No, mi jó most? kérdé Lenke, aki nem látott egészen jól oda.

De Margitka nem felelt. Lenke még egyszer kérdezte, mégsem felelt. E helyett össze ránczolta a homlokát, a szemei haragosan villogtak, arca pedig szinte kivörösödött. Ezt már Lenke is észre vette.

— Mi van ott? Valami rosszat olvastál?

— Oh, ez egy förtelmes könyv!

— Ugyan miért már no!

— Ide nézz, olvasd! Itt áll nagy kövér bötükkal: »Bölcs mondások és jó tanácsok gyermekeknek.« És tudod, mi van itt?

— Valjon micsoda?

— Szóról szóra mindaz a sok unalmas prédikáció, amivel a vén dada szokott minket boszantani. Itt van ni: »Ki korán kel, aranyat lel!«

— Jaj! Ezt minden nap hallom, mikor kizavar reggel az ágyból.

— Azután meg: »Holnap, holnap, csak nem ma, a rest gyermek azt mondja.«

— Ezt is minden nap halljuk, mikor a leczkéhez kerget.

— Ilyennel van tele ez az egész lap. És bizonyosan csak azért adták ezt a könyvet nekünk, hogy ezt olvassuk.

— Oh, ez csunyaság! Én nem fogom olvasni.

— Nem ám! De majd számon kérik, mit olvastunk belőle; és ha ezt nem mondjuk el, még külön is felolvastatják velünk.

— Jaj! Az a förtelmes könyv!

— Förtelmes könyv, az bizonyos.

— Főjtelmesz tönv, bizonyitá Jenőcske is.

Ebben illetésképen teljesen megegyeztek, de csak egy kis időre, mert azután meg másban egyeztek meg.

— Mégis kár, hogy ez a szép könyv olyan förtelmes, sohajtá Lenke. Ha ez nem volna benne... milyen gyönyörű a többi!

— Persze hogy kár! Ezen segíteni köll valahogy.

— Már ugyan hogy lehessen azon segíteni?

— Oh, én már tudom. Kitépjük belőle ezt a lapot.

— Jaj te! Hát lehet az? kiáltá Lenke ijedten

— Persze hogy lehet... Azaz most nem lehet.

És sugva mondta tovább:

— Ez a buksi kis Jenőcske még elárulhatna. Majd máskor, ha magunk leszünk.

Jó is volt, hogy bele nem fogott, mert éppen ekkor lépett be az öreg dada.

hogy a kis Jenőcskét lefektesse. Mert már későre járt az idő. S oda szólt a leányoknak:

— Kedveseim, menjenek szépen jó éjszakát kívánni a mamának, apának, aztán jőjjenek a háló-szobába. Ideje lefeküdni.

— De mi még nem vagyunk álmosak... még egy kicsit olvasgatni akarunk ebben a szép könyvben.

— Jó lesz az holnap is. Ha ideje-korán lefeküsznek, korán föl is kelhetnek. Tudják: aki korán kel, aranyat lel.

— Oh jaj, már megint! türelmetlenkedett Margitka. Én nem akarok aranyat lelni, nem is letem még soha, akár milyen korán zavartak is föl.

— Oktondi beszéd! No, fölösleges a sok szó, menjünk!

— Jól van no. De ezt a könyvet magunkkal vihetjük?

— Ugyan minek? Alvás közben akarunk olvasni?

— De mi azt akarjuk, hogy velünk legyen.

— Persze! Talán az ágyba is vinnék magukkal, hogy össze gyűrődjék, össze rongálódjék? Drága portéka az. Tegye csak le szépen oda az asztalra.

Margitkának nagy kedve lett volna ellenszegülni, de a hűséges öreg cseléd nem tűrte a rakoncátlanságot. Egyszerűen kivette Margitkának a kezéből a könyvet és oda tette az asztalra. Aztán kézen fogta és kivezette őket, azzal sem igen törődve, hogy ugyancsak csuf képet vágnak hozzá.

Félórával később már mind a hárman ott feküdtek jó ágyacskájokban. Jenőcske aludt, és az öreg dada, ki most már napi fáradalmaiktól pihengedett, bizonyosan azt hitte, hogy Margitka és Lenke sem igen találhatnak éjszakának idején okosabb dolgot, mint hogy aludjanak. De ebben ugyancsak tévedett!

Egy ideig nagy csöndesség volt a háló-szobában, de aztán halkán megszólalt Margitka:

— Lenke, alszol?

— Nem én.

— Mit gondolsz, most talán segíthetnénk azon a förtelmes könyvön. Itt senki sem látná, hogy kitépjük azt a csuf lapot.

— Igen ám, ha itt volna a könyv.

— Az nem baj. Elhozzuk.

— Oh, hova gondolsz? Én ki nem mernék menni.

— Én bizony merek. Ugyan mitől félnék? Világos is van, szépen ragyog a hold.

Es Margitka már ki is ugrott az ágyból, nagy bámulatára Lenkének, aki bizony nem volt olyan vitéz, hogy ilyen vakmerő kalandra vállalkozzék. Ambár hogy Margitkának mégis igaza volt, mert ugyan mitől féljen itt benn a házbán? Még attól sem tarthat, hogy valaki meglátja, mert mindenki alszik már.

Nem is öltözött, hanem azon módon kiosont a szobából. Lenke vissza fojtott lélekzettel leste, hogy mi lesz, és szinte fölsikoltott örömeiben, mikor Margitka néhány perc múlva már vissza tért a förtelmes könyvvel.

— Így ni! Itt van! mondá diadalmasan. A holdfénynél még azt az utálatos lapot is megtalálom... itt van ni... most ki vele!

— Oh... de hátha mégis... nem jó lesz?

— Nagyon jó lesz! Nem fog többé bosszantani.

Es bátor elszántsággal kitépte a könyvből azt a lapot.

— Így, megvan. Most vissza teszem a könyvet, hogy reggel ott lássák, ahol volt. Fogd ezt a gonosz lapot... majd azután össze tépjük dirib-darabra és elszórjuk. Most sietek. Az ajtót nyitva hagyom, mert nagyon csikorog a sarka és világosabb is így a lépcső.

A háló-szoba az emeleten volt, a játszószo-
szoba pedig földszint. Margitka akár
sötétben is oda talált volna ugyan, s az
ajtót igazán csak azért hagyta nyitva,
hogy csikorgásával zajt ne csináljon a
csöndes éjben. Elégedetten ment le a
lépcsőn ... (Lásd a képet a 312. lapon) de
amint leért, egyszerre ajtónyílást, lépte-
ket hallott, aztán hangos kiáltozást:

— Tolvaj! Tolvaj van a házban!

Margitka mindjárt sejtette, hogy őt
látta meg valaki és tolvajnak nézi.
Hamar beosont a játszó-szobába. Ha
csöndben marad, majd megnyugosznak.

De a kiáltozásra mindenki talpra
ugrott a házban, gyertyát gyújtottak és
kisiettek a folyosóra. Legelőször is nyitva
találták a háló-szobát s nagy ijedten
rohantak be, hogy talán ott a tolvaj.
A kis Lenke sikoltozott rémületében,
mert hamarosan nem tudta mire vélni
a dolgot.

— Itt nincs tolvaj, szólt az öreg
dada. Mondtam, hogy nekem úgy lát-
szott, mintha a lépcsőn lefelé futott
volna.

— Oh ... hiszen az Margitka volt!
fakadt ki Lenke, aki most már érteni
kezdte a dolgot.

— Margitka? kérdé az apa. Hát mi
járnivalója van ott neki éjnek idején?

Persze, most már nem lehetett titko-
lózni. Lenke kénytelen volt mindent
elmondani. És Margitka, aki szorongva
leste ott lenni, mikor csöndesedik el a
ház: e helyett azt érte meg, hogy benyi-
tottak hozzá.

— Jöszte csak elő, mondá az apa.
Hadd hallom tőled is, mi járatban vagy?

Mikor Margitka is bűnbánólag meg-
vallotta, az apa csak annyit mondott:

— Mehetsz aludni.

Nem is tett az apa egyebet, csak azt
a förtelmes könyvet és a kiszakított lapot
vitte magával.

Masnap reggel a két kis bűnös aggódva
várta, mi fog következni. De nem követ-

kezett semmi. Apa, mama, mintha nem is
gondolnának többé erre a kis esetre.

Harmadnap azonban az apa magához
hivta őket és egyszerű keretben üveg alá
foglalt lapot mutatott.

— Azt a megcsönkitott könyvet el-
ajándékoztam a tanító ur Palikájának.
Nagyon örült neki. A ti számotokra is
megtartottam valamit. Ezt a kiszakított
lapot oda függesztem a szobátokba, hogy
sokszor olvashassátok a rajta levő bölc-
smondásokat és emlékezzetek arra, miként
és miért jutottatok hozzá.

Azóta ott függ a rámába foglalt lap a
falon s Margitka és Lenke sokszor néz-
nek rá nagy busan, vissza óhajtván hozzá
azt a förtelmes könyvet. De úgy sejttem,
nagyon ki kell érdemelnök, míg újra
megkapják a mását.

A DOKTOR KALAPJA.

— Vad Laczi és Roszcsont Ferke tréfája. —
(Képpel a czimlapon.)

ROPPANT jó napja volt Vad Laczi-
nak és Roszcsont Ferkének. Ked-
vökre mulathattak együtt és senki sem
tehetett kifogást ellene. Mert Roszcsont
Ferde vendég volt, a vendégnek pedig
sokat meg köll engedni. No, Vad Laczi
pedig szívesen megengedett mindent az
ő kedves vendégének, aki az apjával
együtt volt ebédre hivatalos, mert a két
jó pajtásnak a szüleik is jó barátságban
éltek.

Ferde természetesen be sem várta az
ebéd idejét, hanem már jó előre ott ter-
mett pajtásánál, hogy még ebédig is
elmulatgassanak egy kicsit. Szerettek
volna egy kicsit kuktálkodni is a kony-
hán, hogy megtudják, mi lesz ebédre;
de az öreg szakácsné nem szerette maga
körüli az ilyen kuktákat és hamarosan
kipöndörítette őket az ajtó elé.

— Oda künn tágasabb, kedves ifuracs-
kám! Bizzák csak rám az ebédet, maguk
meg inkább lássanak a diák lezke után.

Nem sikerülvén a tervök, bele köllött nyugodni, s Laczi vigasztalta is pajtását.

— Sebaj, ha nem tudjuk is! Annyi bizonyos, hogy jó ebédünk lesz. Itt lesz az öreg doktor bácsi is, annak pedig a mamám mindig a legpompásabb ételeket főzeti.

— No, akkor nem bánom, ha itt lesz. Mert különben nem szeretek vele együtt lenni. Nagyon kiállhatatlan vén ember.

— De mennyire! Magam is eleget tapasztaltam. Akárhányszor kimásztam volna a bajból, ha ő nincs. De mihelyt őt hivatja apa, kárba vész minden fáradságom.

— Éppen ezért gyűlölöm én is. Minap is hiába tagadtam: rám sütötte, hogy nem lázam van, hanem a boros palaczkot dézsmáltam meg. Ugyancsak megszenvedtem miatta! De majd megfizetek én még egyszer neki!

— Csak szólj nekem! Én is veled tartok.

Nem is kellett sokáig várniok: mert éppen a mint így beszélgettek, belépett a kopasz öreg orvos. Félre huzódtak előle, de látták, amint az előszobában lerakja botját, kalapját, felöltőjét. Aztán bement. Roszcsont Ferkének mindjárt jutott eszébe valami.

— Te Laczi! Ilyen jó alkalmunk soha sem lesz. Most megréfálhatnók a vén doktort. Itt a kalapja, felöltője...

— Az ám, de mit csinálhatunk ezzel?

— Láttam a szobádban ragasztó enyvét... Bekenjünk a kalapja belsejét és majd oda ragad ahhoz a kopasz nagy fejéhez. Csak akkor fogja észre venni, ha már otthon lesz.

— Jaj de jó gondolataid vannak, Ferke! Ez pompás lesz!

Vagy félóra mulva föltálaták az ebédet s mindnyájan hozzá ültek. De éppen csak a levest ették meg, mikor nagy sebtiben bejött egy inas és levelet adott át az öreg orvosnak. Ez elolvasta és így szólt a Laczi apjához:

— Kedves barátom, megbocsáss... de már az orvos élete ilyen... néhány percze át köll mennem ide a szomszéd házba. Betegem van ott s azt izenik, hogy hirtelen rosszul lett. Nem hiszem, hogy nagy baja volna, de meg köll nyugtatnom. Pár percz mulva ismét itt leszek.

— Megvárunk, kedves doktor... csak végezd a dolgodat. A feleségem majd utasítja a szakácsnét, hogy várjon a tálalással.

Az orvos elment, de csakugyan alig telt bele néhány percz, már vissza tért. Kissé meglepő volt, hogy majdnem haragos képpel lépett be és a zsebbevalójával erősen törülgette a fejét. Laczi és Ferke össze néztek és nehezen bírták megállni, hogy ne nevéssenek. Ők már tudták, miért törülgeti a vén doktor a fejét.

Hanem a nevető kedvök hamar elmúlt. Mert a vén doktor a helyett, hogy mindjárt az asztalhoz ült volna vissza, így szólt:

— A betegemnek csakugyan nincs komolyabb baja. De mialatt oda jártam, megtudtam, hogy itt az asztalnál vannak ketten, akikre nagyon ráfér egy kis gyógyítás.

— Ugyan kire? szólt a Laczi apja csodálkozva.

— Bizony magam sem vagyok beteg, mondá a Ferke apja nevetve.

— Nem is ti, hanem ez a két fiatal barátunk, Laczi és Ferke. Tudjátok, hogy én mindig nagyon pontosan megmondom, mi a bajuk. Most is engedjétek meg, hogy én rendeljek nekik orvosságot.

— Természetes, hogy megengedjük. Rendelj, amit jónak látsz.

Laczi és Ferke aggódni kezdtek. Nekik sehogysem tetszett, hogy ez a rettenetes doktor most ebéd idején foglalkozzék velök.

— Oh, nincs nekünk semmi bajunk... tessék elhinni, kedves doktor bácsi...

— Jobban tudom én azt! Alljatok ide elémbe ... így ni ... nézzetek a szemembe. (Lásd a képet a czimlapon.)

Már ezt egyik sem bírta megtenni. Nagyon jól tudták már ők, miféle számadást végez velök az a kegyetlen öreg doktor.

— Csakugyan, egészen jól gyanítottam, mondá az orvos. Ennek a két kedves kis barátomnak nem szabad ma semmit sem kapni abból a jó ebédből, melyet most a szakácsné föltálat. Levest kaptak, most még egy-egy darab kenyeret kapnak s ezzel a szobájokba kell őket zárni, ott pihenjenek estig.

Laczi és Ferke bölgve és toporzékolva kezdtek ellenkezni, de mindkettőnek az apja jól tudta, hogy az öreg orvosnak komoly oka lehet s majd megmagyarázza. Ugy történt tehát, amint az öreg orvos rendelte s a pompás ebéd helyett száraz kenyéren rágódva ült a két jó pajtás, becsukva a Laczi szobájába.

— Laczi te! sohajtá Ferke. Az az én gondolatom mégsem volt nagyon jó!

— De mennyire nem! Nem is teszek én soha többé ilyet!

— Magam sem!

Kiváncsi vagyok rá, meddig tart a két jó pajtásnak ez a jó szándéka.

KÉPREJTVÉNY.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLII köt. 17-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtését még beküldték: Salamon Ilonka és Gyula, Weiss Aranka és Rudi, Reitzer Margit, Molnár Eta.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Keczely Andris. A magyar tudományos Akadémia 50 éve hogy fönnáll. Alapítója a »legnagyobb magyar« Széchenyi István gróf. Ez idő szerinti elnöke Eötvös Lóránd báró, a halhatatlan nagy költő és államférfi, Eötvös József bárónak a fia, aki maga is jeles tudós és a m. kir. tudom. Egyetem Rectora. — **G. (Arad.)** Vig dolog. Csak azt kell tudnom: eredeti-é? Ha az: apró versekbe szedem s képeket is rajzolatok mellé. — **Andrássy Jenő.** Czikke válogatja. Ha megüti a mértéket, akkor bővebben szólhatunk fölöle. Lássuk hát! De mi okból akarod így czimeztetni a kért levelet: »nagyméremű A. J.-nek«? — **Jakabffy Margitka.** Amit a lepkédéről irsz, érdemes volt a följegyzésre. Megvan-e még a kis csapodár? — **Reitzer Margit.** Hát csak várjuk a kedvezőbb idő felderültét. — **Máder test.** Ügyes. Kinek a keze? — **Kricsfalusy test.** Ha nevetek nem foglaltatott benne a sorban, akkor a leveletek nem is jutott el hozzám. — **Wittchen Elsa.** 1-ső kérdésedre a »K. L.« m. sz. meghozta a választ. A 2-ra ezt felelem: korra 7—13-ig, számra 6—7000-ig. Hűségéd nyilatkozatának nagyon megörvendtettem. — **Salamon testy.** Mamának irtam. — **„Ilonka álma“.** Banálisán van elmondva. A kézirat egy hétig viszsza vehető.

JÓTÉKONYSÁG.

Árva- és Thuróc-z vármegyei inséges hazánkfiai fölsegélésére küldöttek: Beck Pista gyűjtése 6 frt 65 kr., (Egyes adakozók: Papa 50 kr., Mama 50 kr., Nagypapa 50 kr., Nagymama 50 kr., Sándor bácsi 50 kr., Chenu Marie k. a. 20 kr., Etel néni 50 kr., Fanny néni 40 kr., Ella néni 30 kr., Margit néni 20 kr., Irén néni 50 kr., Simi bácsi 50 kr., Dévay Zoltán 15 kr., Reik néni 20 kr., Fabinyi Gyula 20 kr., Beck Pál és Pista 1 frt.), Garai Margit 2 frt.

*

A szegény isk. gyermekek szünidei telepére: Garai Margit 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.